

Sr. Xavier Benguerel  
Barcelona

Benvolgut amic:

Oportunament vaig rebre la vostra carta del 21 de maig, pero tot just divendres passat m'arriba Gorra de plat, juntament amb l'exemplar de les Memories per al senyor Nadal. Per això no us he escrit abans, car no m'afigurava que els llibres trigarien tant a arribar. Dissabte a la tarda mateix, vaig veure en Nadal al local d'Obra Cultural Catalana i li vaig lliurar el vostre llibre. En Nadal no és un home expressiu, pero us puc assegurar que la vostra dedicatòria el colpí i assuauga l'amarguesa que congria per causa de la mort de la revista i, potser més que res, per la indiferència amb que molts l'han acollida. Suposo que us escriura. Particularment penso que va a tenir una bona pensada d'expressar-li els vostres sentiments de la manera que ho heu fet.

Sóc jo qui us ha d'agrair la gentilesa que heu tingut en enviar-me el vostre llibre, Gorra de plat. L'he devorat sense deixar-ne una engruna. Heu creat, al meu veure, un personatge d'aquests que, molt de tant en tant, s'instal·len a l'àmbit de la literatura per a fer-s'hi eterns. En Pep és un personatge d'antologia, en un mot. D'altra banda, com aquell qui no vol, heu anat farcint el llibre d'una sèrie de connotacions filosòfiques, polítiques i socials, pero sobre tot s'hi respira una gran humanitat. És a dir, penso que a través de les reflexions d'aquest home senzill, que alguns - no sé si tots - voldríem ser i segurament només ens hi assemblem en allò que té de servil, quan ens toca d'ajupir al llom davant l'amo, heu posat de relleu quins són els autèntics valors de la vida: les petites coses que la natura ens brinda cada dia (aquests núvols, un pomell de clavells, un gos famolenc...), una mica de temps per embadalir-nos contemplant-les i una mica d'amor, pero per damunt de tot, la llibertat, sense la qual totes les altres coses ens són escamotejades i ens n'alienem per la força. I tot això narrat com ho faria un home com en Pep... això és un dir, car ja sabem l'esforç que exigeix adoptar aquest to aparentment senzill: cal ser, ni més ni menys, un gran escriptor, com ho sou vós. Consti que no és un afalac gratuït, sinó l'expressió sincera d'una persona que us admira d'ençà que comença de llegir en la seva llengua, als quinze o setze anys, quan va haver d'estudiar-ne la gramàtica tot sol, cap alla a l'any 44 o 45... Tant de bo es concreti aquest viatge vostre cap a Xile ben aviat. Com m'agradaria a mi també de fer la vostra coneixença!! Si és possible, aviseu-me amb temps les dates i així podríem organitzar una xerrada, una conferència o el que fos a Obra, també.

Us agrairé que em digueu si ja ha sortit aquest llibre que m'anuncieu sobre La Fontaine i altres, que us publica l'Editorial Selecta. I m'alegra veure que continueu treballant i fent projectes; em sembla que és la manera de ser, si no perdurablement vivent, sí permanentment jove. Que me'n dieu?

Vaig enviar-vos un exemplar del meu llibret sobre el teatre català de postguerra. Ja em direu si l'heu rebut.

Espero les vostres notícies i que m'anuncieu la vostra vinguda. Mentrestant rebeu una abraçada del vostre amic

Jordi Arbones